

JEEBUS ON HERRA, HÄNEN HUOLENPIDOSSAAN

Turkka Aaltoselta on ilmestynyt kaksi kirjaa: Jeesus on Herra (4.painos 2007) ja Hänen huolenpidossaan (2006).

Ajattelun aihetta

Jeesus on Herra-kirjan etukannessa on teksti: *-ajattelun aihetta päivittäiseen uskonelämään.* Molemmatkin kirjat antavat kosolti ajattelun aihetta. Aaltosella on hienoja oivalluksia, jotka pakostakin saavat ajatuselämän viriämään.

Mielenkiintoinen kirja

Jeesus on Herra-kirjaa on vaikea heittää pois kädestään. Tekee mieli lukea se yhdellä istumalla. Aina ei hengellisten kirjojen kohdalla näin ole, vaan niihin tympääntyy - jo alkusivuilla. Aaltonen tempaa mukaansa jo ensi riveiltä lähtien: ”*ma luin rivin, luin kaks, vereni tunsin kuumemmaks.*” Turkan kirjan ääressä tunsin olevani kuin ”pitopöydässä” – ahmin, ahmin ja ahmin.

Persoonallista tekstiä

Aaltonen on aivan oman tiensä kulkija. Persoonalliset ja raikkaat kannanotot pyrkivät tuulettamaan suomalaisen kristillisyyden perin tunkkaista ilmapiiriä.

”Katso, sentähden minä käyn niiden profeettain kimppuun, sanoo Herra, jotka varastavat minun sanani toinen toiseltansa” (Jer.23:30).

Aaltonen ei syyllisty tähän rikokseen; hänen tekstinsä on persoonallista ja aitoa Herran koulussa kypsyyntä sanottavaa. Aaltonen on omaperäinen julistaja, jolle on perin vaikeaa löytää esikuvaa kirkkohistoriasta. Hän ei asetu eikä suostu mihinkään kaavaan. Aaltosen kaava: ei ole mitään kaavaa.

Elämän maku

Molempien kirjojen teksteissä on kiinteä kosketus arkielämään. Ne eivät ole teologisesti korkealentoisia, vaan yksinkertaisen ihmisen ymmärryksen tasolla liikkuvaa tekstiä. Lukuisat havaintokertomukset tekevät kirjasta elämän läheisen. Varsin paljon monet näistä kertomuksista liittyy Aaltosen omaan elämään, näin varsinkin Jeesus on Herra-kirjan kohdalla.

Jeesus-keskeinen

Aaltosen teologia on Kristus-keskeistä. Sitä ei kieltäne kukaan. Samalla se on Raamattu-keskeistä. Jokainen päivän teksti (Jeesus on Herra) pyrkii nivoutumaan yleensä yhden raamatunlauseeseen ympärille. Kokemuksetkin liitetään aina Jumalan sanaan.

”Oletko huomannut miten asiat muuttuvat, kun niihin saadaan oikea etumerkki? Jos elämäntilanteesi on mikä tahansa, niin laita etumerkiksi Jeesus, niin asia muuttuu toisenlaiseksi. Olet kompastunut, ahdistunut, eronnut, syntinen, kurja, masentunut, sairas, heikko, epäonnistunut, vammainen, vanki, vajavainen, työtön, onneton, hylätty, poispotkittu, tyhmä, yksinäinen, uskovan

korvike, tai mikä tahansa. Liitä silloin itseesi etumerkki Jeesus ja olet sellaisenaan hänen omansa, vaikka tilanne, olosuhteet tai kuntosi ei ratkaisevasti muutukaan” (Hänen huolenpidossaan, s.19).

Keskeinen keskeisenä

Aaltonen ei soutele ”umpia ja lampia”, vaan menee suoraan asiaan – ja pysyy siinä. Jokaisen lukija luulisi tajuavan, mitä on uudestisyntyminen, vanhurskauttaminen ja pyhitys.

Pelastuksen tie

Aaltonen pyrkii tuomaan pelastuksen tien selkeästi esille. Tässä hän mielestäni myös onnistuu. Raamatun tienviitat vilahtelevat tuhkatieheään. Pelastuksen tie piirtyy lukijan silmien teen vastustamattoman selkeänä.

Avoimuus

Aaltosen suuria hengellisiä ja kirjallisia avuja on avoimuus. Hän levittää oman arkisen elämänsä lukijan eteen. Kun on lukenut nämä molemmat kirjat, tuntee jo aika hyvin miehen nimeltä Turkka Aaltonen. Näkisin tässä paavalilaista julistusta; mitään salaamatta. Toisaalta tämä avoimuus on ainakin jossakin määrin yhteistä kaikille pelastuksen kokeneille. Ennen uskoontuloa kaikki oli niin salamyhkäistä (toki tämä hieman luonteestakin riippuu), nyt voidaan aroista ja vaikeistakin asioista avoimesti kertoa. Sairaalloinen itsekeskeisyys on häipynyt kuin aamuinen usva auringon noustessa. Aaltonen haluaa tuoda (uhrata) oman elämänsä kokemukset seurakunnan yhteiseksi rakentumiseksi.

Ekklesia-ajattelu

Aaltosta ei voida millään muotoa nimittää lahkolaiseksi. Hän on SLEY:n palkkalistoilla, mutta hänen henkensä on vapaa; mikään ryhmäkunta ei sanele hänen teologiaansa. Kaikki Herran omat ovat hänelle rakkaita ja hän työskentelee saattaakseen ihmiset Hyvän Paimenen laumaan.

”Kaikenlainen lahkoutuminen ja eriseuraisuus ovat aina syntiä” (Hänen huolenpidossaan, s.193).

Uuspietistiä korostuksia

Aaltonen ei puhu paljon sakramenteista. Tässä mielessä hänen julistuksensa on lähellä uuspietistejä. Uskoontulo, uudestisyntyminen ja uusi elämä ovat Aaltosen punaisia lankoja. Toisaalta hänen teologiassaan on myös vanhan herännäisyyden korostuksia. Hän on ”alatie kulkija”. Edelleen hän nojautuu uskonkäsityksissään pitkälti vanhoihin oppi-isiin: *”Myös isämme uskoivat ennen...”* Hänen korostaa aitoa synnin tuntoa ja parannusta.

Kristuksen sisällinen tunteminen

Tämä vanhan herännäisyyden suosima termi näyttää olevan myös Turkka Aaltosen johtotähtenä. Tämä on hänelle niin tärkeää, että kaikki muut kirkolliset teesit kalpenevat sen rinnalla. Tässäkään Turkka osoittautuu paavalilaiseksi:

8. Niinpä minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana - että voittaisin omakseni Kristuksen

9. ja minun havaittasiin olevan hänessä ja omistavan, ei omaa vanhurskautta, sitä, joka laista tulee,

vaan sen, joka tulee Kristuksen uskon kautta, sen vanhurskauden, joka tulee Jumalasta uskon perusteella (Fil.3:8-9).

Hyvän sanoman täyttämä

Turkka on juopunut evankeliumin ilosanomasta. Hän ei halua tietää muusta, kuin ristiinnaulitusta Jeesuksesta:

1. Niinpä, kun minä tulin teidän tyköne, veljet, en tullut puheen tai viisauden loistolla teille Jumalan todistusta julistamaan.

2. Sillä minä olin päättänyt olla teidän tykönänne tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna (1. Kor.2:1-2).

On helppo ajatella, että Aaltonen kulkee Filippuksen askelissa: ”Ja Filippus meni Samarian kaupunkiin ja saarnasi heille Kristusta” (Apt.8:5).

”Tyytyväinen uskova on löytänyt rauhan Jeesuksessa. Jatkuva tyytymättömyys, napina ja arvostelu on merkinä siitä, ettei uskova ole oikein sinut Jumalan kanssa” (Hänen huolenpidossaan, s.17).

Turkka Aaltonen on ”lähdeihminen”, jossa taivaallinen lähde pursuaa yli: ”minun maljani on ylitsevuotavainen” (Ps.23:5).

Syntisten ystävä ja Vapahtaja

Tämä on Aaltosen lempiaiheita. Jeesus viihtyy tänäänkin syntisten, sairaiden, yhteiskunnan vähäosaisten ja monella tapaa elämässään harhateille joutuneiden parissa. *”Niin alhaalla ei kukaan kulje, ettei siellä Jeesus ois.”*

”Herran, Herran Henki on minun päälläni, sillä hän on voidellut minut julistamaan ilosanomaa nöyrille, lähettänyt minut sitomaan särjettyjä sydämiä, julistamaan vangituille vapautusta ja kahlituille kirvoitusta” (Jes.61:1).

Veren ääni

Kovin voimallisena Aaltosen julistuksessa kuuluu ”veren ääni”. Tuo ääni kuuluttaa, että koko maailma ja sen kaikki synnit ovat Golgatalla sovitetut. Samalla se julistaa tuomiota sekä julkisyyksille että omavanhurskaille. Kristus on molempien ainut mahdollisuus ja turva. Toista tietä ei ole. Turkan evankeliumi on ”veren evankeliumia”.

Terävää kirkkoanalyysiä

Turkka Aaltonen harjoittaa kirjassaan erinomaisen terävää kirkkokritiikkiä. Hän ei arkaile nimittää kirkkoa kaikkine komeuksineen Sodomaksi.

”Monet nuoret papit, jotka tulevat seurakuntaan ovat avuttomia, mutta silti kovin itseriittoisia. Heidän Raamatun tuntemuksensa on kehoja ja siksi he eivät juuri viittaakaan enää puheissaan Jumalan sanaan. Yliopisto on karsinut heistä kaiken lapsuuden uskon ja paholaisen linnut ovat nokkineet elämän sanan siemenet pois heidän sydämestään (Luuk.8:12). Avuttomuus, kokemattomuus ja alkukankeus ei ole sinänsä ongelma, se menee ohi. Mutta kun ihminen on papin virassa ilman uskoa, uskon tulemistä, kääntymystä, parannusta, katumusta niin se on

murhenäytelmä, jonka viimeinen näytös on helvetissä. He eivät tunne Vapahtajaa, he ovat pelkäästään uskonnollisia, kirkollisia ja maailmallisia. Heidän julistuksestaan ei kukaan herää, usko tai käännä. He ovat lähinnä uskontohuollon markkinointitoimiston ohjelman pyörittäjiä ilman vakavampaa sisältöä” (Hänen huolenpidossaan, s.28).

”Joskus käydessäni kirkkoherranvirastossa tuntuu siltä, että siellä voi puhua kaikesta muusta, muttei uskonasioista. Kun sanon vähän kovemmin ”Jeesus” alkavat virkailijat kulkea vaivautuneina pitkin seiniä” (Hänen huolenpidossaan, s.32).

”Olen kuunnellut viimeaikoina radion aamuhartauksia vain satunnaisesti, koska ne ovat luokattoman huonoja. Joskus olen ajatellut, että mistä ne löytävätkin niin huonoja aamuhartauden pitäjiä. Mutta olen tullut siihen tulokseen, että Suomen kirkko on niitä täynnä...Yleensä ei puhuta mitään Jumalasta. Jeesuksen nimeä ei mainita, Pyhää Henkeä kuulee aniharvoin...Mutta koskaan en kuule, että puhuja kehottaisi antamaan elämänsä Jeesukselle, tekemään uskonratkaisun, valitsemaan taivas helvetin sijasta, kääntymään, tekemään parannus. En myöskään kuule varoitettavan synnistä, kuolemasta tai Jumalan vihasta...Kaiken tämän turhentamisen edelläkävijöinä ovat olleet kirkon papit, teologit ja muut sen kaltaiset, joiden olisi pitänyt ehdottomasti olla Kristuksen lipunkantajia tässä pimeässä maailmanajassa” (Hänen huolenpidossaan, s.66).

”Nukkuvaa lasta on helppo hoitaa – minunkin, joka en ole lasten asiantuntija. Samoin nukkuvaa seurakuntaa on helppo hoitaa. Kukaan ei kysy mitään, ei odota mitään, ei todista Herrasta, ei uhraa itseään eikä varojaan, ei lue Raamattua, ei tee kysymyksiä sanasta, ei rukoile herätystä tai uudistusta. Nukkuva lapsi ei syö ei herätä eikä puhu. Samoin on nukkuvan seurakunnan laita, sekään ei syö, herätä tai puhu. Nukkuvat uskovat pitävät nukuttavista puhujista. Saattaa olla seurakunta, jossa kaikki istuvat tyynenä, vaikka koko porukka olisi matkalla helvettiin. Nukkuva kristillisyyden sukua hautausmaalle, kaikki on hyvässä järjestyksessä, kukan kukkivat, aurinko paistaa, kultaukset loistavat, mustat kivet näyttävät arvokkailta, mutta ei ole elämää” (Hänen huolenpidossaan, ss.78-79).

”Eikä se auta, vaikka kuinka rukoiltaisiin, että rippikoululaisetkin iloisesti tunnustaisivat uskonsa, jos sydän on kuollut. Väärään rauhaan paketoitujen joutuvat vain odottamaan ongelmajätteenä polttouunian! Kristusta ei tunneta, vaikka on viikko oltu leirillä opiskelemassa uskonasioita. Jos lopputulos on se, ettei tiedä miten ihminen pelastuu, niin koko leirikoulu on mennyt hukkaan. Ei sitä kurjuutta pelasta edes lahjojen paljous rippijuhlissa” (Hänen huolenpidossaan, s.82).

”Elävässä herätyksessä Jeesus on keskeisin, tärkein, suurin, kunnioitetuin ja kiitetyin, mutta myöskin vainoituin, halveksituin ja pilkatuin. Hänet halutaan ristille ja naulattuna. Tässä työssä ovat kiihkeimpiä alan ammattimiehet (nykyään myös naiset)). Papin virassa on lukematon määrä ihmisiä, jotka eivät tunne lainkaan Jeesusta omana Vapahtajanaan, jotka eivät ole koskaan tulleet uskoon eivätkä uudestisyntyneet ylhäältä. He edustavat tässä ajassa ylipappeja ja ovat vihan vimmassa tuhoamassa Jeesusta...He eivät siedä Jeesuksen kutsuvaa ääntä, joka kehottaa ihmisiä mielenmuutokseen ja uuteen elämään...Heidän lähellään haistaa hautausmaalle ja vanhojen fariseusten luut kolisevat heidän kokouksissaan ja seuroissaan (Matt.23:27). Heidän on hyvä olla, kun lähellä ei ole Jeesusta tai hänen ystäviään. He vetoavat tietoon, perinteeseen, jopa vanhan herätysliikkeen tai kirkon muotoon ja oppiin, mutta heiltä puuttuu Jumalan antama uusi elämä kokonaan. He eivät ole koskaan menneet sisään ahtaasta portista, eivät lähteneet elämäntielle, eivät ottaneet ristiänsä ja seuranneet Jeesusta. Heidän syntinsä eivät ole anteeksiannettut, eivätkä he ole Jumalan omia. He eivät myöskään ole matkalla taivaaseen” (Hänen huolenpidossaan, ss.172-173).

”Todelliseen hengelliseen herätykseen kuuluu aina selvänä merkinä elävät uudet Jumalan lapset ja uskonnollisten ihmisten herätykselle aiheuttama arvostelu ja vaino. Omana aikanammekin ylipapit ovat kunnostautuneet taas tässä lajissa menestyksekkäästi. Samalla he hyväksyvät kaikenlaisen moraalittomuuden, juopottelun, kaljan kanssa lutraamisen, huoruuden, avioerot ja puolisoitten hylkäämiset, varkaudet, lepopäivät rikkomiset, Jumalan nimen turhaan lausumiset. epäjumalanpalveluksen monimuotoisuuden, muiden uskontojen esiin marssin ja kaikkein kauheimpina toisten ylipappien kirjoitukset, julkaisut ja lausunnot, joissa Jumalan pyhä sana vääristetään ja tehdään turhaksi” (Hänen huolenpidossaan, s.174).

Puhdasoppisuuden ongelma

”Puhdasoppisuuden heikkous on sen virkavaltaisuudessa, se on teologien ja älykkäiden maallikkojen uskonto. Se ei tavoita kansaa, eikä se pyrikään siihen. Sille riittää kourallinen pyhittyneitä samoinajattelevia uskovia, jotka ovat valmiit kuolemaansa asti puolustamaan oppiaan. Se on sukua farisealaisuudelle, koska se toimii paljolti lihallisesti taisteluissaan yleiskirkollisuutta vastaan. Sen johtajat eivät mielestäni ole oikein hengellisesti viisaita, heidän Raamatun tuntemuksensa voisi olla parempi. Heidän suurin heikkoutensa on uskon ytimessä, monelta puuttuu kokonaan Kristuksen sisäinen tunto, vaikka korvistakin pursuu teologiaa” (Hänen huolenpidossaan, s.74).

Maallikkojen ylistystä

”Suurin osa hengellisistä lauluista on maallikkojen sydämen tunteja, entiset orjat ovat niitä tehneet. Esirukoukset; jotka pitävät kristillisyyttä hengissä ovat maallikkojen huokauksia. Rahat, joita uhreina ja kolehteina kerätään, ovat nekin pois maallikkojen kukkaroista. Henkilökohtaiset todistukset elävästä Jeesuksesta antavat maallikot. Elämä, joka on saarnannut enemmän kuin postillat, on maallikkojen tunnustautumista Kristuksen askeliin...

Maallikko voi kirjoittaa teologin valvonnassa yhden liuskan tekstiä kakkosen rivivälillä lehteen, mieluummin vielä lyhennellen ja sensuroiden. Myös herätysliikkeet ovat nielleet saman myrkyin: teologit johtavat, päättävät ja arvostelevat, maallikot vain sitten kannattavat heitä...

Pitäisi palata alkuseurakuntaan, sen oppiin, malliin ja henkeen (Apt.2:42-47). Siellä ei ollut muita kuin maallikoita, kuitenkin järjestys löytyi ja tehtävät ja keskinäinen kunnioitus. Kysynkin, löytääkö tämän ajan seurakunta maallikkosuden vasta vainoissa?” (Hänen huolenpidossaan, ss.184-185).

Siunattua kehottaja

Turkka Aaltosella on ”kehottamisen armolahja”. Hän pyrkii kaikkia syntisiä (ja pyhiä) tuuppaamaan Kristuksen tykö. Tähän työhön hän laittaa kaikki voimansa ja tarmonsaa. Hän on omistautunut ja pyhittänyt tälle jalolle asialle.

Soraääni

Molemmat Turkka Aaltosen kirjat ovat mielestäni erinomaisia seurakunnan rakentumista ajatellen. On ainoastaan kolme näkemystä, joihin ei voi parhaalla tahdollakaan yhtyä. On hämmästyttävää, että näissä kolmessa kysymyksessä muutoin niin tiukasti Raamattuun pitäytyvä Aaltonen luistaa pahoin.

Nämä kolme ovat: **seurakuntaoppi**, uusi **raamatunkäännös** ja **naispappeus**. Onko niin, että nämä ovat samalla kynnyksysymyksiä kirkossa pysymisellä. Kirkkoa saa rökittää olan takaa, mutta näissä kysymyksissä ei sallita aisanylipotkimista. Toivoisin hartaasti, että Aaltosen lähtisi näissä asioissa tarkistamaan linjaansa.

”Sillä monessa kohden me kaikki hairahdumme. Jos joku ei hairahdu puheessa, niin hän on täydellinen mies” (Jaak.3:2).

Näin Aaltonen:

”Jumala ei ole luvannut uskoville helppoja oloja. **”sillä minä olen oppinut oloihini tyytymään. Osaan elää niukkuudessa, osaan myös elää runsaudessa; kaikkeen ja kaikenlaisiin oloihin minä olen tottunut; sekä olemaan ravittuna että näkemään nälkää, elämään sekä runsaudessa että puutteessa”** Fil.4:11-12). Joskus on suostuttava puutteeseen ja mukauduttava tilanteen vaatimalla tavalla..

Jos uskova ei suostu sopeutumaan, hänen täytyy olla erityisen kova tyyppi, varsinainen kanto kaskessa, vastarannan kiiski. Sopeutumattomuuteen tottuneet vetoavat yleensä pyhiin arvoihin ja luovuttamattomiin asioihin. Kynnyksysymyksiä voivat olla sianlihan syöminen, ruokaviini, sapatin vietto, naispappeus, seurakuntakäsité, tosiuskovaisuus tai uusi raamatunkäännös.

Jonkun on kuitenkin aina sopeuduttava yhteisen edun tähden, sillä muuten tulee ruumiita ja mustia silmiä ja särkyneitä mieliä. **”Niin tehkää minun iloni täydelliseksi siten, että olette samaa mieltä, että teillä on sama rakkaus, että olette sopuisat ja yksimieliset”** Fil.2:2. Joustavuus ja rakkaudellinen asenne on Kristuksen mieli, jolla rakennetaan paljon. Kristittyjen pitää vakavasti opetella tulemaan toistensa kanssa toimeen, se ei ole edes mikään hurskas toive, vaan Herran käsky” (Jeesus on Herra, s.323).

Tässä olen Turcka Aaltosen kanssa rankasti eri mieltä. Ensinnäkään Fil.4:11-12 ei puhu lainkaan Turkan mainitsemista opillisista asioista; siinä on kysymys maallisesta toimeentulosta. Edelleen meidän ei tule uhrata Jumalan sanan totuutta edes kristittyjen yhteyden alttarilla. Tämä ei varmasti ole **Herran käsky!** ”Kristuksen mieli” ei koskaan johda toimimaan vastoin Sanaa! Raamattu erottaa selkeästi kristillisen yhteyden ja rakkauden ja toisaalta maailmaan mukautumisen. Turcka Aaltosen vahvoja puolia on ihailtava **avoimuus**. Ehkä hän on tässä ”tuonut monen sydämen aivoitukset julki”: naispappeus ja uusi raamatunkäännös on ostettu uskottomuudella Jumalan sanalle. Yhteystestä on maksettu kova hinta: apostolisesta opista luopuminen.

”Ja he pysyivät apostolien opetuksessa ja keskinäisessä yhteydessä ja leivän murtamisessa ja rukouksissa” (Apt.2:42).

”Pakene nuoruuden himoja, harrasta vanhurskautta, uskoa, rakkautta, rauhaa niiden kanssa, jotka huutavat avuksensa Herraa puhtaasta sydäimestä” (2. Tim.2:22).

Raamattu kertoo yhteysasiassa asiassa oikean opin:

”Älkääkä mukautuko tämän maailmanajan mukaan, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta, tutkiaksenne, mikä on Jumalan tahto, mikä hyvää ja otollista ja täydellistä” (Room.12:2).

13. Antakaa verta verrasta - puhun kuin lapsilleni - avartukaa tekin.

14. Älkää antautuko kantamaan vierasta iestä yhdessä uskottomien kanssa; sillä mitä yhteistä on vanhurskaudella ja vääryydellä? Tai mitä yhteyttä on valkeudella ja pimeydellä?

15. Ja miten sopivat yhteen Kristus ja Beliar? Tai mitä yhteistä osaa uskovaisella on uskottoman kanssa?

16. Ja miten soveltuvat yhteen Jumalan temppele ja epäjumalat? Sillä me olemme elävän Jumalan temppele, niinkuin Jumala on sanonut: "Minä olen heissä asuva ja vaeltava heidän keskellään ja oleva heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani".

17. Sentähden: "Lähtekää pois heidän keskeltänsä ja erotkaa heistä, sanoo Herra, älkääkä saastaiseen koskeko; niin minä otan teidät huostaani

18. ja olen teidän Isänne, ja te tulette minun pojikseni ja tyttäreni, sanoo Herra, Kaikkivaltias" (2. Kor.6:13-18).

Aaltonen näkee asian niin tärkeänä, että ottaa sen esille myös kirjassaan Hänen huolenpidossaan, jossa hän näkee näistä asioista kiinnipitävien olevan "lainomaisia" kristittyjä:

"Mutta seurakunnassa törmää harva se päivä lainomaisiin kristittyihin. Hekin ovat omassa vankilassaan. Hyvää tarkoittavat ihmiset ovat ymmärtäneet uskonelämän olevan ihmisvoimin puurtamista, jossa kaikki keinot ovat luvallisia ja velvollisuudet uuvuttavat. Lain alaisen kristityn tuntomerkkejä ovat: Hän ei voi sietää eri tavoin ajattelevia lähimmäisiään. Vain hän on oikeassa. Totuuden voitto maailmassa on vain hänen varassaan. Hän uskoo suorituksillaan kelpaavansa Jumalalle. Hän luulee, että Uusi testamenttikin on pelkkä lakikirja. Hän väsyttää läheisensä. Hän kokee voimakasta syyllisyyttä, jota purkaa muiden niskaan. Hän mieltyy joihinkin lain vaatimuksiin, joihin hän uskoo ylettyvänsä. Hän saattaa syödä vain vihanneksia ja pyhittää sapatin, antaa kymmenykset ja vastustaa naispappeutta, mutta sydämessään hän on kova ja säälimätön. Hän ei tule tilaisuuksiin, jossa luetaan vain uutta Raamatun käännöstä" (Hänen huolenpidossaan, s.245).

Luther näkee tämän asian oikein

"Ei, hyvä ystävä, älä tarjoskele minulle rauhaa ja yksimielisyyttä silloin, kun meiltä samalla häviää Jumalan sana, sillä siten olisi iankaikkinen elämä ja kaikki kadotettu. Tässä ei käy päinsä väistyminen tai kenenkään ihmisen mieliksi myönnötysten tekeminen. Sanan edestä on sensijaan kaikkien väistyttävä, olkoonpa hän ystävä tai vihamies, sillä sitä ei ole annettu ulkonaisen maailmallisen yksimielisyyden ja rauhan tähden, vaan iankaikkisen elämän tähden. Sanan ja opin on synnyttävä kristillinen yksimielisyys ja yhteys. Jos se on yhtäläinen ja sama, seuraa varmaan kaikki muukin; ellei ole, ei tuloksena kuitenkaan ole mitään yksimielisyyttä. Älä siis tule minulle puhumaan rakkaudesta tai ystävydestä, jos sanasta tai uskosta tingitään...Kyllähän me mielellämme säilytämme ulkonaisen rauhan...mutta opin ja kristillisen yhteyden asiassa emme tahdo olla heidän kanssaan missään tekemisissä emmekä pitää heitä veljinä, vaan vihollisina, koska he tietoisesti pysyvät erheessään, ja me tahdomme taistella heitä vastaan hengellisessä kamppailussa. Perkeleellinen ja petollinen on se esitys ja vaatimus..., että yksimielisyyden tähden olisi väistyttävä jonkin verran ja hyväksyttävä jokin harha. Sillä tavalla perkele tahtoo vieroittaa meidät sanasta" (21. s. Kolm.j.ep.s., WA.34, II,387).

Summa summarum

Turkka Aaltonen karjuu kuin **Juudan leijona**. Erinomaisen rohkeasti hän kaiuttaa evankeliumia. Toivotan Turkka-veljelle edelleen yhä lisääntyvää rohkeutta Herran sotatantereella.

"Ja kun hänen rohkeutensa kasvoi Herran teillä, poisti hän vielä uhrikukkulatkin ja asera-karsikot Juudasta" (2. Aik.17:6).

Veljesi vaivassa ja valtakunnassa

Väinö Hotti